

ONDER DRUK

FRAGMENT

De ijzige kou kroop naar binnen. De droge vrieslucht prikte in haar neusgaten en ogen. Alsof iemand de deur van een koelcel opende.

De jongen stond in de deuropening. Een onregelmatige vlek kleurde de rechterzijde van zijn jack rood. Vanaf het inslagpunt op zijn bovenarm was de kogel dwars door de spiermassa van de arm geslagen, daarna zijn bovenlichaam binnengedrongen, en had vrijwel ongehinderd door het zachte longweefsel zijn weg vervolgd, dwars door het hart. Voor de kogel – een kaliber .45 uit een Heckler & Koch Mark 23 met geluiddemper – de andere zijde van zijn ribbenkast had bereikt, was de jongen al dood geweest.

Ze had het tien maanden geleden voor haar ogen zien gebeuren.

Hij gleed dichterbij, als een weezinwekkende pion die door een reuzenhand over een schaakbord vooruitgeschoven werd. Aan het voeteneind bleef hij staan. Verwijtend.

Ze las het in zijn donkere blik.

Hij was dood.

Zij leefde.

Ze kende hem niet eens. Ze kon er niets aan doen.

De man die naast hem verscheen was een stuk groter, ouder ook. Maatpak, peper-en-zout haar.

Zijn gezicht was weggeslagen.

Een kleverige massa van botsplinters en geronnen bloed.

Ze spraken niet, ze deden niets. Ze stonden daar maar.

Ze had het al tientallen keren eerder gezien.

Ze wist wat er zou volgen.

De vrouw.

Ze had een rond gat in haar schedel, als een monsterlijke Indiase *bindi*. Een 9-millimeter had zich tussen haar hoekige wenkbrauwen geboord. Van heel dichtbij. Het was de bron van het bloed, dat in grillige, roestbruine stroompjes over de strakke huid van haar gezicht gestold lag.

Lichtgrijze ogen staarden haar vol haat aan. Haar stem galmde door de slaapkamer, weerkaatste tegen de muren. Gegorgel dat uit een donkere diepte leek te komen. Overging in een hysterische schreeuw.

'Je bent een moordenaar. Hoor je wat ik zeg? Een moordenaar!'

Mijn god laat het ophouden.

De vrouw kwam dichterbij. Bij elke pas groeiden haar haren, schoksgewijs, als bonenplanten in een versneld afgespeelde film. Werden langzaam donkerder, krulden en golfd en over haar schouders. Vanuit haar gerimpelde hals vertakte zich een netwerk van fijne, hoekige lijntjes die haar hele gezicht bedekten. De lijntjes trokken abrupt weg en het gezicht kreeg geleidelijk een nieuwe vorm. Afschuwelijker dan het kapotgeschoten gezicht van de oudere man.

Verontrustender dan de holle, verwijtende blik van de jongen. Angstaanjagender dan de staalharde blik van de vrouw. Het was alsof ze in de spiegel keek. Dezelfde donkerbruine ogen. Hetzelfde haar.

Het werd het gezicht van haar moeder.

En dan begon haar moeder te schreeuwen.

Susan schoot overeind, badend in het zweet. Haar hart bonkte in haar borstkas.

De schreeuw was echt.

Die kwam uit haar eigen keel.

Het volgende moment voelde ze een paar armen om zich heen. Een naakte borstkas, warm, geruststellend.

‘Rustig aan.’ Sil Maier streek over haar haren.

Ze opende haar ogen langzaam, bang dat het nog niet voorbij was. Doodsbang om nogmaals het gezicht van haar moeder te moeten zien – een vreselijk vervormde, afschuwelijke versie ervan.

‘Weer die nachtmerrie?’

Ze knikte.

‘Verdomme,’ zei hij zacht.

‘Sorry.’

‘Je hoeft je nergens voor te verontschuldigen.’ Hij maakte zich los van haar en rolde uit bed.

Rekte zich uit. Gaapte. ‘Wil je wat drinken? Tv-kijken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, het gaat wel, echt. Het is maar een droom.’

‘Het is meer dan een droom, en dat weet je.’

Ze keek hem met waterige ogen aan. Rilde.

Hij ging naast haar op bed zitten.

‘Kijk me niet zo aan,’ zei ze.

‘Hoe?’

‘Zo vol medelijden. Alsof ik zielig ben. Een idioot met een probleem. Ik ben niet zielig, oké? Het slijt al. Het is alweer een week geleden dat ik die nachtmerrie had. Eerst elke nacht. Nu nog maar eens in de week. Vooruitgang dus.’

Hij bromde iets.

‘Er zitten elementen in van *Evil Dead*,’ zei ze snel. ‘Die film heb ik gezien toen ik een jaar of veertien was en die heeft behoorlijk veel indruk op me gemaakt. Dus...’

‘Hetzelfde jaar waarin je moeder verdween.’

Ze knikte. ‘Dus dat is het. Een samenraapsel van een aantal gebeurtenissen waarvan mijn onderbewuste vindt dat ik ze nog moet verwerken, blijktbaar. Maar het is niet echt en dat weet ik... Ik sla echt niet door. Het komt wel goed.’

Hij nam haar gezicht in zijn handen en keek haar ernstig aan. ‘Maar het lijkt echt.’

‘Ja, als ik droom lijkt het echt. Net of ik haar aan kan raken.’

Ineens begon ze te huilen. Ze wilde het niet maar kon het niet langer onderdrukken. Lange uithalen. Snikken.

Hij sloeg zijn armen om haar schokkende schouders. Legde zijn kin op haar hoofd.

Ze leed aan een vorm van posttraumatische stress. Je hoefde geen gecertificeerd psycholoog te zijn om dat te begrijpen.

En het wrange was dat ze bij geen enkele psycholoog met haar verhaal terecht kon zonder dat er diezelfde dag nog een tot de tanden bewapend arrestatieteam dit stadsappartement binnen zou vallen. Want het was niet alleen haar moeder, een geest uit een ver en grijs verleden, die 's nachts aan haar bed postvatte. En het was al zeker niet haar moeder die de directe aanleiding vormde

voor de levendige angstdromen die haar nachtrust en zenuwen in de afgelopen maanden op de proef hadden gesteld.

Hij kon haar niet helpen. Dit moest ze zelf doen. Zijn enige bijdrage was liefde geven, en samen met haar hopen dat het op een dag over ging en ze weer normaal kon functioneren.

Hij voelde haar lichaam zachtjes schokken en trok haar dicht tegen zich aan. Rook een vleug shampoo in haar lange, bruine haar, dat vochtig was en tegen haar gezicht plakte van het zweet.

Kuste haar kruin en streek over haar rug. Merkte dat zijn lichaam op haar nabijheid reageerde en vervloekte zichzelf. Seks met haar was geweldig. Maar nu even niet.

Hij probeerde aan iets anders te denken. 'Weet je zeker dat je niet even uit bed wilt? Of iets drinken? Zal ik thee voor je maken?'

Ze knikte vaag en haalde haar hand langs haar neus.

Hij liep de woonkamer in. De houten vloer kraakte onder zijn blote voeten. Hij knipte het licht aan en liep door naar de open keuken. Keek op de klok. Drie uur.

Hij goot water in de waterkoker en schakelde het apparaat in. Terwijl het water begon te ruisen, doorzocht hij de kastjes naar thee. Susan had er geen systeem voor. Alles lag door elkaar. Hij vond de thee in een bovenkastje, achter de borden.

Leunend tegen het aanrecht gleed zijn blik door de woonkamer. Geel bankstel, grenen vloerdelen, een paar reproducties aan de muur en uitvergroete foto's van haar werk. Een ervan was een opname van een strand in Hurghada: in symmetrische rijen opgevouwen parasols als soldaten in het gelid, naast kale ligbedden, tegen een ondergaande zon. Een grofkorrelige impressie van de Egyptische kustplaats waar ze elkaar ontmoet hadden, bijna drie jaar geleden.

Toen was hij nog getrouwd geweest, woonde hij nog met Alice in de zelfontworpen bungalow in Zeist. Designrichting van geborsteld staal, natuursteen en rood kalfsleer. Nu hij eraan terugdacht, leek het een scène uit het leven van iemand anders.

Terwijl hij een pak melk uit de koelkast pakte, hoorde hij Susan gedempt in de slaapkamer snikken. Ze wilde niet dat hij het hoorde. Ze was moedig. De moedigste vrouw die hij kende. Met recht een moordwif. En hij kon haar niet helpen.

Hoe graag hij dat ook wilde.

Susan had meer meegemaakt en gedaan dan ze geestelijk aankon. Dat was in de afgelopen maanden wel duidelijk geworden. Ze sliep geen nacht meer door. Alleen maar omdat hij zo'n godvergeten lul was geweest, die dacht dat hij de hele wereld onder controle had.

Nog niet zo lang geleden had hij een aanvaring gehad met een boom van een kerel die hem had toegeschreeuwd: 'Wie denk je verdomme wel dat je bent, *supermèn*?'

Die gast had het IQ gehad van een amoëbe, maar zijn karakteranalyse was scherp. Het leven naast de reguliere maatschappij had zijn eigen wetten, en die waren behoorlijk ruim opgesteld. Hoe langer je er tijd doorbracht, hoe meer je het gevoel kreeg dat geen enkele wet nog voor jou gold, inclusief de natuurwetten. Als je vaker in levensbedreigende situaties verkeerde dan dat je je gezicht op een receptie liet zien, werd het gevoel van onoverwinnelijkheid alsmaar sterker. Maar dat was alleen maar een gevoel.

In feite mocht hij nog van geluk spreken dat hij hier stond. Dat zijn ontbindende lichaam niet als compost diende voor een stel bomen in een afgelegen bos. Of als voer voor de varkens van een corrupte boer. Het lijntje was te dun. En het leven dat hij nu had, was hem te dierbaar. Susán was hem dierbaar.

Hij had de beslissing genomen op het moment dat hij bij haar introk, nu tien maanden geleden: het was over. Voorbij. Voltooid verleden tijd.

Op de een of andere manier bracht die gedachte alleen al een stille paniek teweeg die hij met kracht onderdrukte.